

Publicerad 2010-08-10 14:43 av Karl-Bo Lundstedt
vattenlogik2

ingen jägare i världen kan fånga vinden

vi måste låta den fånga oss

och när kärlekens vind smeker oss

kanske det slutar med en storm

varför undrar vi och

går bedrövade därifrån

antagligen för att vi inte var mogna

mogna nog att förvalta det sköraste

men oxå det starkaste ämne som finns

kemins grundsten, dess grundval

kärleken är som vatten logik

den ser möjligheter, rinner in i alla

skrymslen och vrån

det gör ont kanske, för sann kärlek

är just det, sann, eller sanning

men sanning behöver inte alltid vara

kärlek

vi kan behöva säga sanningen till någon

eller något, tex en myndighet, som handlat fel,

och då är det inte "kärlek" i orden utan kanske helt
enkelt vrede, tom hat mot orättvisan
eller när någon far illa, ett barn tex, så behöver vi
säga sanningen, sanningen behöver få komma fram
den är som vatten logik, letar upp, undersöker
in, under, över, på
vi svenskar är allt för tama
vi saknar civilkurage i små som i stora mått
och våra lagar skrivs inte till dess fördel heller
sanning utan kärlek till sanningen kan bli lögn
men kärlek utan sanning, blir en fadd, degig massa
till sist som slukar oss med hull och hår
allt blir luddigt, kletigt, vattenlogiken avtar
stenlogiken kommer in, och i bakhasorna
driver ormlogiken oss till vansinne genom
sitt ständiga väsande " ssså är det inte sssagt,
ssssanningen är relativ, ssluta inte ljuga då dör du"
jag känner en man som trodde att han äntligen hade funnit
kärleken, den sanna
han jagade inte efter vind, den kom till honom

men snart nog började det att storma
stormen blev till en tsunami, tsunamin blev till vågor
som dränkte allt, inklusive kärleken
när den äntligen bedarrade så fann han sig flytande
omkring ute på vattenlogikens öppna hav på två kraftiga
träbräder, eller kanske mer stockar, i form av ett kors
här fann han sig, här befann han sig
och den enda vind han ville veta av just nu var den som skulle
föra honom hem, hem till kärlekens boning, där,
vägen, sanningen, livet, väntar med att få sätta honom i knät
och likt en mor vyssja, dia vid dess bröst, smeka hans huvud
som farit så illa av all kärleksslöshet, som hade kallats kärlek
som hade blivit så förvirrad av all lögn som hade kallats sanning
ett sista sinnets förnyelse, i famnen hos Gud, i famnen på Kärlekens
ursprung och längtan, hoppets eviga famn
nu kände han tydligt hur något smekte hans kind, och den 2000 åriga
farkosten började sakta men säkert föra honom fram, in och över, under
och ut mot längtans hemland, hoppets strand
snart var han hemma....

kb

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Karl-Bo Lundstedt med Poeter.se id #19996 innehar upphovsrätten